

Sygn. akt: I C 583/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	Mirosław Noga

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa D. L.

przeciwko (...) SA Oddział w Polsce

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz powoda D. L. kwotę 5 384,91 zł (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt cztery złotych 91/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

2. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 1631,50 zł tytułem poniesionych wydatków na opinie biegłego.

SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska

Sygn. akt I C 583/16

UZASADNIENIE

Powód D. L. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej (...) S.A. Oddział w Polsce kwoty 4.145,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.04.2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w ramach likwidacji szkody w pojeździe należącym do powoda V. (...) nr rej. (...) wypłaciła powodowi kwotę 1.998,92 zł, która nie wystarcza na pokrycie kosztów oryginalnych części. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwaną kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem z prywatnej przedłożonej przez powoda wyceny wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 6.144,19 zł. Stąd zasadnym jest, zdaniem powoda żądanie kwoty stanowiącej różnicę między wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem, a kwotą wynikającą z wyceny (6.144,19 zł - 1.998,92 zł = 4.145,27 zł).

W toku postępowania po zapoznaniu się z opinią biegłego rzeczoznawcy powód rozszerzył powództwo do kwoty 5.384,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.04.2015 r. do dnia zapłaty (vide: k. 151).

Pozwana (...) S.A. Oddział w Polsce wniosła o oddalenie powództwa w całości wraz z kosztami procesu według norm przepisanych. Co do zasady nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę w pojeździe należącym do powoda. Wskazała jednak, że wypłacona powodowi kwota odszkodowania pozwala w pełni przywrócić pojazd do stanu sprzed kolizji, zaś powód winien dążyć do minimalizacji szkody, a nie zawyżania naprawy. Zdaniem pozwanej naprawa pojazdu będącego przedmiotem niniejszego postępowania z wykorzystaniem w trakcie naprawy wyłącznie części oznaczonych logo producenta wykracza poza pojęcie naprawy przeprowadzonej w sposób racjonalny i uzasadniony ekonomicznie i prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powoda. Wskazała nadto, że dodatkowe koszty winny być przez powoda wykazane stosownymi rachunkami, zaś fakt naprawy pojazdu przez powoda świadczy o tym, że wypłacone odszkodowanie pokryło koszty naprawy. Jako początkową datę naliczania odsetek wskazał datę następującą po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19.03.2015 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym kierujący pojazdem marki O. o nr rej. (...) K. B. wykonując nieprawidłowo manewr wyprzedzania uderzył w pojazd marki V. o nr rej. (...), należący do powoda, powodując jego liczne uszkodzenia.

(okoliczności bezsporne)

W wyniku zdarzenia w pojeździe powoda uszkodzona została m.in. listwa ozdobna, spojler, reflektor halogenowy podwójny, kierunkowskaz, błotnik, nadkole, wzmocnienie przednie, listwy ochronne drzwi, felga aluminiowa, kołpak ozdobny, podpora i lusterka.

(dowód: akta szkody- k. 34, powód informacyjnie słuchany- k. 47)

Pojazd sprawcy szkody ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej (...) S.A. Oddział w Polsce (P.), nr polisy (...).

(dowód: akta szkody- k. 34, okoliczności bezsporne)

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 9.04.2015 r. określił wysokość szkody na kwotę 1.998,92 zł. Kwota ta w całości została wypłacona powodowi. Wymieniony uznał, że kwota ta nie odpowiada rzeczywistej wartości poniesionej przez niego szkody i w związku z tym zlecił wykonanie prywatnej wyceny uszkodzeń. Szkodę wyceniono na kwotę 6.144,19 zł.

Pismem z dnia 30.04.2015 r. powód D. L. powołując się na powyższą wycenę wezwał ubezpieczyciela do pełnej kompensacji doznanej szkody.

Pozwana poprzestała na dotychczas wypłaconej kwocie odszkodowania.

(dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania- k. 32, wezwanie do pełnej kompensacji szkody wraz z wyceną- k. 33-33v)

W toku postępowania stwierdzono, że naprawa pojazdu powoda z części alternatywnych nie przywróci stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed szkody. Optymalnym wariantem naprawy pozwalającym przywrócić pojazd do stanu jak sprzed szkody jest wariant z użyciem części oryginalnych nie sygnowanych logo producenta pojazdu w warsztacie nieautoryzowanym. Koszt naprawy według tego wariantu wynosi 7.383,83 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego- k. 59-98, opinia uzupełniająca- k. 122-140, 178-210)

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezspornym był ustalony w sprawie stan faktyczny – wynika on nie tylko z dokumentów, ale także z logicznych i zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego twierdzeń powoda oraz opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego- przede wszystkim ostatecznie nie kwestionowała tego żadna ze stron. W tej sytuacji Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda oraz uznał opinie biegłego za fachowe, rzetelne i bezstronne, opierając na tym rozstrzygnięcie sprawy. Należy przy tym uwypuklić niezwykle doniosłość wspomnianego dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego, w tym opinii uzupełniającej, bowiem biegły w sposób szczegółowy określił zakres szkody poniesionej przez powoda, wskazał na wartości szkody w zależności od wyboru warsztatu przez powoda oraz od rodzaju części i podał, który wariant naprawy uważa za najbardziej optymalny.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostała wysokość należnego powodowi odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. Z jednej strony bowiem powód określił w pozwie całkowitą wysokość odszkodowania, przysługującego mu z tytułu szkód w pojeździe na kwotę 5.384,91 zł, a drugiej ubezpieczyciel wyszacował tę wysokość na kwotę 1.998,92 zł (zresztą już wypłaconą powodowi).

W powyższym kontekście zauważyć należy, że istota ubezpieczenia OC wyraża się w powstaniu obowiązku świadczenia zakładu ubezpieczeń i możliwości dochodzenia przysługujących poszkodowanym roszczeń bezpośrednio od tego zakładu ubezpieczeń, w którym właściciel pojazdu ubezpieczył swoją odpowiedzialność cywilną.

Aktem prawnym, który kompleksowo reguluje ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity z dnia 8 lutego 2013 r. Dz.U. z 2013 r. poz. 392). Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 kc i mają pierwszeństwo w zastosowaniu, na co wskazuje wyraźnie art. 22 ust. 1 ustawy.

Z kolei zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd jako wysokość odszkodowania należnego powodowi wskutek szkody odniesionej przez powoda w zdarzeniu z dnia 19.03.2015 r. przyjął kwotę 7.383,83 zł. Wartość ta wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego, którą to opinię Sąd uznał za wiarygodny i istotny dowód w sprawie. W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.) i na tym tle zachodzi potrzeba oceny, czy koszt restytucji jest dla zobowiązanego nadmierny (art. 363 § 1 zd. drugie k.c.). Optymalny koszt naprawy zatem oszacowany przez biegłego Sąd przyjął jako podstawę do obliczenia należnego odszkodowania, przyjmując, że nie jest to kwota wyższa od poniesionej przez powoda szkody. Sąd przy tym miał na uwadze, że ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała wniosków płynących ze sporządzonych w sprawie opinii, co sugeruje, że pogodziły się z zawartymi w niej spostrzeżeniami. O ile początkowo strona pozwana nie podzieliła wniosków płynących z opinii biegłego, zwłaszcza z opinii uzupełniającej (vide: k. 122-140), o tyle po zapoznaniu się z ostateczną opinią, zawierającą odpowiedzi biegłego na zastrzeżenia do opinii, brak jest jakichkolwiek uwag stron. Skoro biegły sądowy wskazał na kwotę 7.383,83 zł jako optymalny koszt naprawy pojazdu trudno uznać słuszność twierdzeń pozwanego, jakoby kwota 1.998,92 zł miała pozwolić powodowi na pełne przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody. Kwota wskazana przez biegłego dowodzi także, że powód nie zawyża w sposób celowy wartości uszkodzeń pojazdu. Strona pozwana po myśli art. 6 k.c. nie wykazała również, by wartość szkody w kształcie prezentowanym przez biegłego była wyższa od poniesionej przez powoda szkody, ani by koszt restytucji był dla zobowiązanego nadmierny.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego dotyczących racjonalnych i uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy, w szczególności tego, jakoby zastosowanie wyłącznie części oryginalnych sygnowanych logo producenta miało

doprowadzić do wzrostu ogólnej wartości pojazdu Sąd miał na względzie, że optymalnym wariantem naprawy pojazdu powoda jest ten dotyczący części niesygnowanych logo producenta pojazdu. Skoro zatem biegły nie wskazał na konieczność zastosowania oryginalnych części sygnowanych logo producenta, zarzuty pozwanego w tym zakresie pozostały bezzasadne. Biegły sądowy podkreślił także, że naprawa pojazdu przy wykorzystaniu części alternatywnych nie przywróci stanu technicznego pojazdu do stanu jak sprzed szkody. O ile zatem strona pozwana twierdzi, że zastosowanie części oryginalnych spowoduje wzrost wartości pojazdu, o tyle Sąd uwzględnił to, że restytucja pojazdu z alternatywnych części zamiennych nie gwarantuje utrzymania sprawności technicznej pojazdu przez tak długi okres jaki by mógł być utrzymany w przypadku zastosowania części oryginalnych. Elementy o porównywalnej jakości nigdy nie będą odpowiadać elementom oryginalnym pod względem wytrzymałościowym, mogą wizualnie wyglądać podobnie, jednak w użytkowaniu będą się od siebie różnić. Nie sposób w tym kontekście dać wiarę pozwanemu, by zastosowanie oryginalnych części miało doprowadzić do wzrostu wartości pojazdu, jeśli ich zastosowanie jest niezbędne do przywrócenia stanu technicznego pojazdu do stanu jak sprzed szkody.

Sąd nie podzielił twierdzeń pozwanego jakoby przedstawienie przez powoda rachunków czy faktur za wykonanie naprawy miało warunkować zapłatę przez pozwanego dalszych kwot albo świadczyć o tym, że wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie pokryło koszty naprawy pojazdu. Obowiązek naprawienia szkody poprzez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Skoro wykonanie naprawy nie jest warunkiem koniecznym ustalenia i wypłaty odszkodowania, to zakład ubezpieczeń nie jest uprawniony do uzależnienia wypłaty odszkodowania od przedłożenia przez poszkodowanego faktur za naprawę (vide: wyrok SN z dnia 16.05.2002 r. V CKN 1273/00).

W konstatacji Sąd uznał, że powodowi należy się tytułem odszkodowania kwota 5.384,91 zł, przy uwzględnieniu wypłaconej przez pozwaną kwoty 1.998,92 zł (7.383,83 zł – 1.998,92 zł). O odsetkach od kwoty uzupełniającego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu Sąd orzekł od dnia 9.04.2015 r. – tj. od dnia następnego po wydaniu decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne na podstawie art. 481 k.c., uwzględniając zmianę wysokości odsetek z dniem 1.01.2016 r.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sprawę w całości przegrał pozwany. Wobec tego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach sądowych i wydatkach orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (t.j. z 2010 r.: Dz.U. Nr 90 poz. 594), zasądzając od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-kasy tut. Sądu kwotę 270 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 1.631,50 zł tytułem poniesionych wydatków na opinie biegłego (1.099,82 zł + 531,68 zł), o czym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku.